

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 54/2016
26.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених Ж.С. и Д.С., због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.С., адвоката М.Л. и окривљеног Д.С., адвоката М.К., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.213/13 од 16.09.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.65/15 од 02.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 26.01.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Ж.С. и Д.С., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.213/13 од 16.09.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.65/15 од 02.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К бр.213/13 од 16.09.2014. године, између осталих, окривљени Ж.С. и окривљени Д.С., оглашени су кривим због извршења по једног кривичног дела стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које је окривљени Ж.С. осуђен на казну затвора у трајању од 4 године и 2 месеца у коју казну му се урачунава време које је провео у притвору од 08.04.2013. године до 16.09.2014. године, а окривљени Д.С. на казну затвора у трајању од 5 година у коју казну му се урачунава време које је провео у притвору од 25.03.2013. године до 16.09.2014. године, а који притвори су овим окривљенима замењени мером забране напуштања стана за коју је одређено да може трајати најдуже до правноснажности пресуде, односно до упућивања окривљених на издржавање казне.

Истом пресудом од окривљеног Ж.С. трајно је одузет мобилни телефон марке ... модел ... броја ... са припадајућом картицом ... број ..., мобилни телефон марке ... модел ... број ... са картицом ... број ..., мобилни телефон марке „...“ црвено сиве боје, ... број ... без картице, мобилни телефон марке ... модел ...

број ... са картицом ... број ..., једна СИМ картица ... број ..., једна СИМ картица ... број ..., док је од окривљеног Д.С. трајно одузет један мобилни телефон црвено-сиве боје марке ... модел ... број ... са картицом ... број ..., а на основу члана 87. КЗ.

На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени Ж.С. и окривљени Д.С. обавезани су на плаћање судског паушала у износу од по 4.000,00 динара, док су на основу члана 264. став 4. ЗКП ови окривљени ослобођени обавезе плаћања судских трошкова насталих на име судско психијатријског вештачења и одлучено је да овај износ трошкова пада на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.65/15 од 02.09.2015. године делимичним усвајањем жалби између осталих, браниоца окривљеног Ж.С. у погледу урачунавања времена забране напуштања стана овом окривљеном и по службеној дужности сходно члану 454. ЗКП између осталих према окривљеном Д.С., преиначена је пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.213/13 од 16.09.2014. године тако што је окривљенима, између осталих Ж.С. и Д.С., у казне затвора изречене првостепеном пресудом урачуато време проведено под мером забране напуштања стана почев од 16.03.2014. године па надаље, док су у преосталом делу жалбе бранилаца ових окривљених и окривљеног Д.С., између осталих, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљеног Ж.С., адвокат М.Л., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. и 2. ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање,

-бранилац окривљеног Д.С., адвокат М.К. због повреде закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, а из образложења произилази да је захтев поднет и због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП и погрешних чињеничних утврђења у побијаним пресудама, са предлогом да Врховни касациони суд укине другостепену пресуду у делу који се односи на овог окривљеног или исту преиначи на тај начин што ће окривљеног Д.С. осудити за кривично дело из члана 246а КЗ или да другостепену пресуду преиначи у делу који се односи на висину казне и осуди овог окривљеног на казну затвора у мањем трајању, јер се и са мањом казном може остварити сврха кажњавања.

Разматрајући захтеве за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да су захтеви изјављени од овлашћених лица, благовремени и дозвољени.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоце, јер веће

није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је по оцени навода у захтевима нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Ж.С. и Д.С. су неосновани.

Бранилац окривљеног Ж.С. је у свом захтеву навео да је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, а да током поступка уопште није утврђено, нити се може утврдити да је оно што је стављено у промет опојна дрога, с обзиром да код окривљеног није пронађена било какав материја или супстанца, а изрека првостепене пресуде не садржи ни једну конкретну радњу коју је окривљени предузео, не наводи се ни када је, ни коју количину, ни коју врсту опојне дроге преузео, коме и када је продао, по којој цени, а из чега би произлазила обележја кривичног дела за које је оглашен кривим, на који начин се захтевом браниоца овог окривљеног указује да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП. Бранилац окривљеног Ж.С. у свом захтеву наводи и да се побијане пресуде заснивају на транскриптима снимљених разговора који доказ је изведен без претходног утврђивања законитости спроведене мере и није изведен на законом прописан начин, и као такав представља доказ на коме се пресуде према одредбама ЗКП не могу заснивати, чиме се указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Бранилац окривљеног Д.С. у свом захтеву наводи да је на овог окривљеног требало применити одредбу члана 246. став 5. КЗ којом је одређено да се учинилац који открије од кога набавља опојну дрога може ослободити од казне, као и да је овог окривљеног требало огласити кривим због кривичног дела из члана 246а КЗ, чиме се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП. Надаље у захтеву се наводи да је сходно члану 54. КЗ овом окривљеном у циљу опште сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција требало одредити одговарајућу казну у краћем трајању, док се околност да је окривљени раније осуђиван на основу члана 55. КЗ може а и не мора узети као отежавајућа околност. Будући да је окривљеном изречена казна затвора у трајању од 5 година и да је раније осуђиваност цењена као отежавајућа околност, побијане пресуде донете су уз повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтевима за заштиту законитости, браниоци окривљених Ж.С. и Д.С., и окривљени Д.С. су истицали и у жалбама изјављеним против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге и то:

-да се у радњама окривљеног Ж.С. стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних

дрога из члана 246. став 1. КЗ (стана 14 став 3, страна 19 став 6 и страна 20 став 1 другостепене пресуде),

-да транскрипти снимљених разговора на којима се заснивају побјане пресуде нису изведени супротно одредбама ЗКП (страна 8 став 3 другостепене пресуде),

-да се у радњама окривљеног Д.С. стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, као и да су у првостепеном поступку правилно цењене све околности од значаја за одмеравање казне укључујући и ранију осуђиваност окривљеног у смислу члана 54. КЗ, и да је казна овом окривљеном правилно одмерена (страна 13 став 5 другостепене пресуде),

које Врховни касациони суд у свему прихвата, и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.С. указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, а у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С. на погрешна чињенична утврђења првостепеног суда, међутим будући да исто не представља законске разлоге у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због којих би окривљени, као овлашћено лице могао поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**